

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/28/2022                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8317206965                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.05.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Nora Halmová             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:8317206965.1 |

## UZNESENIE

Y. súd C. republiky v spore žalobcov 1/ K. R., narodeného XX. K. O., G. J., G. J. XX, 2/ S. R., narodenej XX. A. XXXX, J., I. 2503/1, proti žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri, s. r. o., Košice - Staré Mesto, Bočná 10, IČO: 36 863 017, o zaplatenie 4 912,26 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15Csp/171/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. júna 2020 sp. zn. 11Co/74/2019-290, takto

### rozhodol:

Napadnutý rozsudok z r u š u j e a vec v r a c i a odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 12. júla 2019 č. k. 15Csp/171/2017-249 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne titulom bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0463479150 sumu 4 912,26 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20. októbra 2012 do zaplatenia a nepriznal žalobcom nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 5, § 54 ods. 2, § 101, § 451 ods. 1 zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 písm. a), b), c), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a vecne tým, že súd považoval zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže žalobcovia za poskytnutý úver uhradili žalovanej 13 210,74 eura, čím preplatili úver o 5 101,44 eura (13 210,74 euro - 8 298,48 euro), súd priznal žalobcom spoločne a nerozdielne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanej vo výške nimi uplatnenej žalobou, teda vo výške 4 912,26 euro. Námietku premlčania vznesenú žalovanou vyhodnotil súd ako nedôvodnú, pretože žalobcovia sa dozvedeli o bezdôvodnom obohatení z odpovede Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, teda k premlčaniu ich práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nedošlo. Keďže žalobcovia začali úver preplácať od 20. októbra 2012, v dôsledku čoho sa žalovaná týmto dňom dostala do omeškania, súd priznal žalobcom spoločne a nerozdielne úrok z omeškania od tohto dňa vo výške uplatnenej žalobou. O trovách konania

rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) v poradí druhým rozsudkom z 11. júna 2020 sp. zn. 11Co/74/2019-290 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne 876,53 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 9. augusta 2017 do zaplattenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej priznal proti žalobcom zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 107 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka a právne tým, že žalobcom začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka od času, ako uhradili poslednú splátku žalovanej, teda od decembra 2016, pričom nepochybne už týmto okamihom boli žalobcom známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. komu plnili a v akej výške, pričom žalobcovia svoj nárok na zaplattenie žalovanej sumy uplatnili na súde 21. júna 2017, teda počas plynutia premlčacej doby. Avšak vzhľadom na námietku premlčania vznesenú v priebehu konania žalovanou, sa odvolací súd čiastočne stotožnil so vznesenou námietkou premlčania, a dospel k záveru, že v danej veci nebolo možné žalobcom priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4 912,26 eura. Súd poukázal na to, že žalobca uhrádzal splátky pozostávajúce aj z poplatkov a úrokov postupne od 15. februára 2008 do 20. decembra 2016 a žaloba bola doručená súdu 21. júna 2017. Zároveň však odvolací súd podotkol, že z výpisov z úverov, predložených žalobcami v priebehu konania súdu prvej inštancie, nepochybne vyplývalo, že všetky splátky poplatkov a niektoré splátky úrokov boli uhradené viac ako tri roky pred podaním žaloby, s výnimkou splátok úrokov uhradených v období od 19. júla 2014 do 19. decembra 2016, a to splátok úrokov uhradených od 19. júla 2014 do 31. decembra 2014 vo výške 238,44 eura, splátok úrokov uhradených od 1. januára 2015 do 31. decembra 2015 vo výške 385,06 eura a splátok úrokov uhradených od 1. januára 2016 do 19. decembra 2016 vo výške 253,03 eura, ktoré vzhľadom na uvedené okolnosti premlčané nie sú. Preto odvolací súd priznal žalobcom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 876,53 eura. Ohľadom nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd dodal, že čas splnenia dlhu nebol medzi stranami dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom a ani určený v rozhodnutí, preto bola v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka žalovaná povinná splniť dlh, t. j. vydať bezdôvodné obohatenie žalobcom prvý deň po tom, čo ju žalobcovia o plnenie požiadali. V spise sa však nenachádzala žiadna výzva žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia adresovaná žalovanej, preto súd považoval za doručenie výzvy žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia až doručenie žaloby žalovanej. Keďže žaloba bola žalovanej doručená 7. augusta 2017, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa stal splatným 8. augusta 2017 a žalovaná sa dostala do omeškania s plnením svojho záväzku 9. augusta 2017, v dôsledku čoho odvolací súd priznal žalobcom od tohto dňa úrok z omeškania v ním požadovanej výške. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Na odôvodnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že konanie pred odvolacím súdom bolo zaťažené vadou, ktorá spočíva v tom, že súd nerealizoval postup podľa § 382 CSP a nevytvoril dovolateľke príležitosť na vyjadrenie k možnému dôvodu bezúročnosti a bezplatnosti úveru, ktorým malo byť neuvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov, zároveň išlo o dôvod, ktorý nebol významný z hľadiska rozsudku súdu prvej inštancie (súd prvej inštancie na ňom nezaložil záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) naopak, príslušný záver bol ním sformulovaný na základe úplne iných ustanovení zákona o spotrebiteľských úrokoch. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie nečakane a nepredvídateľne na inom dôvode, než súd prvej inštancie, pričom dovolateľka nemohla namietat správnosť jeho nového záveru ešte predtým ako sa premietol do rozsudku odvolacieho súdu. Keďže išlo o zásadnú otázku, ktorá viedla k priznaniu nároku z údajného bezdôvodného obohatenia, je výsledkom odvolacieho konania ústavne neprípustné prekvapivé rozhodnutie, ktorému predchádzal procesný postup vyžadovaný ustanovením § 382 CSP.

3.2. Podľa názoru dovolateľky rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP): 1.

„Musela zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá v období medzi dňom 01.01.2008 a uplynutím lehoty podľa § 8aa ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 Z. z. obsahovať údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver?"

2. „Môže sa spotrebiteľských úver, poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej v období medzi dňom 01.01.2008 a uplynutím lehoty podľa § 8aa ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 Z. z., považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia náležitosti o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na spotrebiteľský úver?" Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné i dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Žalovaná vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že konanie pred odvolacím súdom bolo zaťažené vadou, ktorá spočíva v tom, že súd nerealizoval postup podľa § 382 CSP.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia

všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 382 ustanovuje, že ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

16. Vyššie citované ustanovenie má predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí, vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty.

17. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné.

18. Z vyššie uvedeného tiež vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci (por. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/131/2009).

19. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd dospel k odlišnému záveru ako súd prvej inštancie. Opakovane (v poradí druhým rozsudkom) sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške určenej ako rozdiel medzi výškou žalobcom uhradených splátok a výškou poskytnutého úveru. Žalobcovia na preukázanie svojich tvrdení ohľadom výšky uhradených platieb predložili po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie výpisy z úveru za všetky roky jeho splácania, z ktorých bolo možné zistiť dátum, výšku a účel každej žalobcom uhradenej splátky. Súčasne však neopomenul ani námietku premĺčania vznesenú žalovanou, ktorú považoval za čiastočne dôvodnú. Konštatoval, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premĺčacia doba, t. j. subjektívna a objektívna premĺčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne s tým, že tieto dve premĺčacie doby začínajú plynúť a končia nezávisle na sebe.

Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázka, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získa. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V danom prípade teda nebola podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobcovia pri riadnej starostlivosti museli alebo mohli dozvedieť, že na ich úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedeli. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobcov o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vychádzať zo dňa (dní), kedy žalobcovia splatili žalovanej úver, z ktorého požadovali vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobcovia skutočne vedeli o prípadnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti poplatkov a úrokov, a o tom, že sa žalovaná bezdôvodne obohacuje. Žalobcom začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka od času, ako uhradili poslednú splátku žalovanej, teda od decembra 2016, pričom nepochybne už týmto okamihom boli žalobcom známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. komu plnili a v akej výške, pričom žalobcovia svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnili na súde 21. júna 2017, teda počas plynutia premlčacej doby. Avšak vzhľadom na námietku premlčania vznesenú v priebehu konania žalovanou, odvolací súd sa čiastočne stotožnil s takto vznesenou námietkou premlčania, a dospel k záveru, že v danej veci nebolo možné žalobcom priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4 912,26 eura.

20. Odvolací súd nerealizoval postup podľa § 382 CSP a nevytvoril dovolateľovi príležitosť na vyjadrenie sa k možnému dôvodu bezúčrnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorým malo byť neuvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov, aplikáciou § 4 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úrokoch. Súd prvej inštancie založil svoj záver inak a to na ustanovení § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úrokoch, ktorým malo byť neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Dovolací súd uzatvára, že odvolací súd bez doručenia výzvy stranám sporu, teda bez splnenia osobitného druhu tzv. manu dukčnej povinnosti založil svoje rozhodnutie na iných, nových právnych dôvodoch než súd prvej inštancie a takýmto nesprávnym postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a znemožneniu práva procesnej strany, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

22. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.